

Πάνιον — Αριθμός Τέσσερα

Μια Συμμαχία

Jeff Pippenger

2025-03-04

Στην ιστορία του Πανείου σχηματίστηκε συμμαχία μεταξύ του Αντίοχου του Μεγάλου και του Φίλιππου της Μακεδονίας. Η μάχη διεξήχθη άμεσα από τον Αντίοχο εναντίον του παιδιού Πτολεμαίου Ε΄, και ο Φίλιππος συνέβαλε υπό την έννοια ότι ο πόλεμός του σε άλλα μέρη του βασιλείου εμπόδισε άλλα στρατεύματα να έλθουν σε βοήθεια του παιδιού-βασιλέως της Αιγύπτου. Αυτό σημαίνει ότι ο Πούτιν, ο τελικός βασιλεύς του νότου — προτυπωμένος από τον παιδί-βασιλέα της Αιγύπτου (παιδί, με προφητική έννοια, σημαίνει τελευταία γενεά) — ηττάται από τον Τραμπ, ο οποίος αντιπροσωπεύεται από τον Αντίοχο τον Μέγα, ο οποίος κατενίκησε τον Πτολεμαίο Ε΄ στο Πάνειο, όπως και ο Ρήγκαν κατενίκησε την ΕΣΣΔ το 1989.

Ο Φίλιππος σημαίνει «λάτρης των ίππων», και οι «ίπποι» συμβολίζουν τόσο τη στρατιωτική όσο και την οικονομική ισχύ. Οι ίπποι σύρουν άρματα και ιππεύονται από στρατιώτες, και οι ίπποι επίσης μεταφέρουν αγαθά στην αγορά. Οι «ίπποι» αποτελούν σύμβολο των «αρμάτων, πλοίων και ιππέων», το οποίο είναι το πρωτεύον σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών στη σχέση αντιπροσώπου της με τον βασιλιά του βορρά, όπως εκτίθεται στο εδάφιο σαράντα.

Ο σύμμαχος του Τραμπ έχει δύο τυπολογικές απεικονίσεις στον Φίλιππο τον Μακεδόνα και στον Ηρώδη Φίλιππο τον Τετράρχη. Είτε πρόκειται για τον Ηρώδη Φίλιππο είτε για τον Φίλιππο τον Μακεδόνα, το σύμβολο προσδιορίζει εκείνον που αγαπά την εξουσία που του παρέχεται, αντιστοίχως, είτε από τον Καίσαρα είτε από τον Αντίοχο. Ο Φίλιππος αγαπά τους ίππους, και ένας Φίλιππος ήταν από τη Μακεδονία, η οποία κατείχε κεντρικό και θεμελιώδη ρόλο στο βασίλειο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Ήταν η πατρίδα του, το βασίλειο που κληρονόμησε από τον πατέρα του, τον Φίλιππο Β΄, και το εφελτήριο της απέραντης αυτοκρατορίας του. Ευρισκόμενη στο βόρειο τμήμα της Ελλάδας, η Μακεδονία διακρινόταν ως ο πολιτικός και στρατιωτικός πυρήνας όπου γεννήθηκε ο Αλέξανδρος (στην Πέλλα, το 356 π.Χ.) και ανατράφηκε, και παρείχε τους αρχικούς πόρους, το ανθρώπινο δυναμικό και την οργανωτική δομή που τροφοδότησαν τις κατακτήσεις του. Ουσιαστικά, η Μακεδονία ήταν ο πυρήνας του βασιλείου του Αλεξάνδρου — το σημείο εκκίνησής του, η στρατιωτική του κινητήρια δύναμη και η περιοχή που θεμελιώνει την ταυτότητά του ως Μακεδόνα βασιλέως, ακόμη και καθώς η αυτοκρατορία του επεκτεινόταν πολύ πέρα από τα σύνορά της.

Η Μακεδών αντιπροσωπεύει τη βόρεια περιοχή της τετραμερούς βασιλείας του Αλεξάνδρου. Έτσι, ο ένας Φίλιππος είναι ο Τετράρχης, που σημαίνει «το τέταρτο μέρος», και ο άλλος Φίλιππος είναι «το ένα τέταρτο» των τεσσάρων ανέμων της πρώην αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου.

Ο Ηρώδης αντιπροσωπεύει εκείνον που απορρίπτει τη διαθήκη. Ο Ησαύ, η γραμμή αίματος που οδηγεί στον Ηρώδη, απέρριψε τα πρωτοτόκιά του. Από την αρχή κιόλας της ιστορίας ενός εκλεκτού λαού της διαθήκης, ο Ησαύ καθίσταται σύμβολο εκείνων που απορρίπτουν τη διαθήκη

την οποία ο Χριστός πέθανε για να επικυρώσει. Ακριβώς τη στιγμή κατά την οποία ο Θεός επρόκειτο να επεκτείνει τον εκλεκτό λαό της διαθήκης Του σε δώδεκα φυλές, ο Ησαΰ επαναστάτησε. Στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, όταν επάνω στον σταυρό οι Ιουδαίοι ισχυρίστηκαν ότι δεν είχαν «άλλον βασιλέα παρά μόνον τον Καίσαρα», το ιουδαϊκό έθνος κατέστη στο τέλος το σύμβολο εκείνο που είχε προτυπωθεί από τον Ησαΰ στην αρχή. Το γενεαλογικό δέντρο του Ηρώδη αποτελείται από τη γραμμή αίματος του Ησαΰ και των Ιουδαίων, μια γραμμή αίματος που συμβολίζεται από έναν επαναστατημένο παραβάτη της διαθήκης στην αρχή και από έναν επαναστατημένο λαό της διαθήκης στο τέλος.

Ο Ηρώδης ο Μέγας επέβαλε τους φόρους που έφεραν τον Ιωσήφ και τη Μαρία στη Βηθλεέμ, και ένας από τους τρεις υιούς του, ο Ηρώδης Αντίπας, υιός του Ηρώδη του Μεγάλου, κυβερνούσε κατά τον καιρό του σταυρού. Η περίοδος της ζωής του Χριστού από τη γέννησή Του έως τον θάνατό Του παριστάνεται συμβολικώς από την οικογένεια του Ηρώδη, προσδιορίζοντας έτσι την ιστορία ως τον καιρό της επισκέψεως του εκλεκτού λαού, επισκέψεως την οποία οι Ιουδαίοι, κατά το πλείστον, ουδέποτε διέκριναν.

Ο Ηρώδης ο Μέγας δολοφόνησε τα παιδιά ως αντίδραση στη γέννηση του Ιησού, επαναλαμβάνοντας έτσι την ιστορία της γέννησης του Μωυσή, όταν η Αίγυπτος θανάτωνε παιδιά. Η πρώτη σφαγή νηπίων ήταν μια απόπειρα να φονευθεί ο αναμενόμενος εκλεκτός, και η τελευταία σφαγή νηπίων ήταν και πάλι μια απόπειρα να φονευθεί ο αναμενόμενος εκλεκτός. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ψάλλουν την ωδή του Μωυσή και του Αρνίου, και προφητικώς ένα «άσμα» αντιπροσωπεύει μια εμπειρία. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ζουν σε μια περίοδο που φέρει παράλληλες εμπειρίες. Ένας από αυτούς τους παραλληλισμούς εμφανίσθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1973 με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου που επέτρεψε τις αμβλώσεις στις ΗΠΑ. Στα επόμενα σαράντα εννέα έτη, περίπου 66 εκατομμύρια δυνητικοί υποψήφιοι να συγκαταλεχθούν μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων σφαγιάσθηκαν μέσω αμβλώσεων εγκεκριμένων από την ομοσπονδιακή εξουσία.

Η δύναμη συμβολίζει τη στρατιωτική ισχύ:

Και τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶδον, ἦτο ὅμοιον μὲ πάρδαλιν, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς πόδες ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος· καὶ ὁ δράκων ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην. Ἀποκάλυψις 13:2.

Ὁ δράκων, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη, παρεχώρησε εἰς τὸν παπισμὸν τρία πράγματα, δηλαδή «τὴν δύναμιν του, καὶ τὸν θρόνον του, καὶ μεγάλην ἐξουσίαν». Στὸ ἐδάφιο δώδεκα, οἱ ΗΠΑ, τὸ θηρίον τῆς γῆς, παριστάνονται ὡς ἀσκοῦσαι ὅλην τὴν «ἐξουσίαν» τοῦ θηρίου τοῦ πρὸ αὐτοῦ. Ὅμως, ἡ λέξις «δύναμις» στὸ ἐδάφιο δύο εἶναι διαφορετικὴ ἑλληνικὴ λέξις ἀπὸ τὴν λέξιν πού μεταφράζεται «ἐξουσία» στὸ ἐδάφιο δώδεκα. Στὸ ἐδάφιο δύο, ἡ «δύναμις» εἶναι G1722: σημαίνουσα ἐνώπιον (κυριολεκτικῶς ἢ μεταφορικῶς): ἐν τῇ παρουσίᾳ (ὄψει) τοῦ.

Η λέξη «ἐξουσία» στο δωδέκατο ἐδάφιο εἶναι διαφορετικὴ ἑλληνικὴ λέξις.

Και ἀσκεῖ ὅλην τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιόν του, καὶ κάνει τὴ γῆ καὶ ἐκείνους που κατοικοῦν σ' αὐτὴν νὰ προσκυνήσουν τὸ πρῶτο θηρίο, τοῦ οὐοίου ἡ θανατηφόρος πληγὴ

θεραπεύθηκε. Αποκάλυψη 13:12.

Η λέξη «ἐξουσία» G1832 ἐδῶ σημαίνει (μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἰκανότητος) προνόμιο, δηλαδή μεταβιβασμένη ἐπιρροή: ἐξουσία, δικαιοδοσία, ἐλευθερία, δύναμις, δικαίωμα, ἰσχύς. Ἡ λέξη «ἐξουσία» στὸ δωδέκατο ἐδάφιο δηλώνει ὅτι τὸ θηρίον τῆς γῆς εἶναι ἡ μεταβιβασμένη ἐξουσία τοῦ θηρίου τῆς θαλάσσης — οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος πληρεξούσιος τοῦ θηρίου τῆς θαλάσσης. Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες ἀσκοῦν ὅλη τὴ μεταβιβασμένη ἐξουσία τοῦ πρώτου θηρίου. Στὸ δεύτερο ἐδάφιο, ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη ἔδωσε τρία πράγματα στὸν παπισμὸ. Ὁ Κλοβίς ἔδωσε τὴ στρατιωτικὴ καὶ οἰκονομικὴ του ἰσχὺ στὸν παπισμὸ τὸ 496, στὴ Μάχη τοῦ Τόλβιακ. Ὁ Κωνσταντῖνος παραχώρησε τὴν «ἔδρα» τῆς αὐτοκρατορίας τὸ 330, καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἀναγνώρισε τὸν πάπα ὡς διορθωτὴ τῶν αἰρετικῶν καὶ κεφαλὴ τῶν ἐκκλησιῶν μὲ διάταγμα τὸ 533. Ὁ Κλοβίς τὸ 496 προτυπώνει τὸν Ρήγκαν τὸ 1989. Ὁ Ρήγκαν προτυπώνει τὸν Τραμπ.

Σύμφωνα με τὸν Γρηγόριο τῆς Τουρ (ὁ ὁποῖος ἔγραφε σχεδὸν ἕναν αἰῶνα ἀργότερα), ὁ Κλόβις ἔκανε τὴ μάχη καὶ, μέσα στὴν ἀπελπισία του, επικαλέστηκε τὸν καθολικὸ Θεὸ γιὰ βοήθεια. Ἡ σύζυγός του, ἡ Κλοτίλδη, ἦταν καθολικὴ Βουργουνδὴ πριγκίπισσα, ἡ ὁποία τὸν προέτρεπε νὰ μεταστραφῆ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. Ὁ Κλόβις ἔταξε ὅτι, εἴναι νικῶν, θὰ ἀσπαζόταν τὸν Καθολικισμό. Ἡ ἐκβίαση τῆς μάχης ἀντιστράφηκε —εἴτε με θεῖα ἐπέμβαση εἴτε με στρατιωτικὴ στρατηγική— καὶ ὁ Κλόβις κατανίκησε τοὺς Αλαμάννους, φονεύοντας τὸν βασιλιά τους καὶ διασκορπίζοντας τὶς δυνάμεις τους. Πιστὸς στὸν ὄρκο του, προσήλθε στὸν Καθολικισμό καὶ βαπτίσθηκε, σὲ χρονολόγησι που κατὰ τὴν παράδοσι τοποθετεῖται στὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 496 στὴ Ρενς, ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Ρεμίγιο (Ἅγιο Ρεμί).

Ἡ μεταστροφή του σηματοδότησε καμπή, καθιστώντας τὸν Χλωδοβίκου τὸν πρῶτο καθολικὸ βασιλέα μετὰ τῶν γερμανικῶν ηγεμόνων (σὲ ἀντίθεσι με τοὺς ἀρειανοὺς χριστιανοὺς Βησιγόθους ἢ Οστρογόθους). Αὐτὸ ἔθεσε τοὺς Φράγκους σὲ σύμπλευσι με τὴ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, εξασφαλίζοντάς του τὴν υποστήριξι τοῦ γαλλορωμαϊκοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ παπισμοῦ. Τὸ βάπτισμα τοῦ Χλωδοβίκου θεωρεῖται συχνά ὡς ἡ συμβολικὴ «γέννησι τῆς Γαλλίας» ὡς καθολικοῦ ἔθνους, διακρίνοντάς τὴν ἀπὸ τὰ ἄλλα βαρβαρικὰ βασίλεια που προσκολλῶνταν στὸν Ἀρειανισμό ἢ στὴν εἰδωλολατρία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ὁ Καθολικισμὸς ἀναφέρεται στὴ Γαλλία ὡς «τὸ πρωτότοκο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας», καθὼς καὶ ὡς «ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ὅταν ὁ Χλωδοβίκος ἐγένετῃ ἡ πρῶτη πληρεξούσιος δύναμις τοῦ παπισμοῦ τὸ 496, προεἰκόνισε τὸν Ρήγκαν, ὁ ὁποῖος ἐγένετῃ ἡ πληρεξούσιος δύναμις τὸ 1989. Στὴν ἱστορία τοῦ Ρήγκαν καὶ τοῦ πάπα Ἰωάννη Παύλου Β΄ σχηματίσθηκε μία μυστικὴ συμμαχία με σκοπὸ τὴν κατάρριψι τοῦ βασιλέως τοῦ νότου. Ἀπὸ τὸ 1798 ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ἡ πόρνη τῆς Τύρου εἶναι κρυμμένη, καὶ εἶναι ἡ ἴδια ἀκριβῶς πόρνη που ἀνάγει τὶς ρίζες τῆς στὴ Μακεδονία, τὸ βορειότερο βασίλειο. Αὐτὴ εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρά, προφητικῶς κρυμμένη, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὁμολογῆ ὅτι εἶναι ἀλάθητη.

Ὁ πάπας ἀντιπροσωπεύει ἐπίσης «ἐκεῖνους που ἐγκαταλείπουν τὴ διαθήκη», οἱ ὁποῖοι, ἀν καὶ προφητικῶς παραμένουν ἀφανεῖς σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῶν τριῶν πολέμων δι' ἀντιπροσώπων, τελικῶς θὰ ἐλθουν στὸ προσκῆνιο στὴν ἱστορία τῆς Μάχης τοῦ Πανίου. Κατὰ τὴ μετάβασι ἀπὸ τὴν Αὐτοκρατορικὴ Ῥώμη στὴν παπικὴ Ῥώμη, ὁ Δανιὴλ προσδιορίζει πότε ἡ εἰδωλολατρικὴ Ῥώμη

έφθανε στο τέλος του χρόνου της ως η τέταρτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας.

Διότι πλοῖα τῶν Χιττίμ θέλουσιν ἐλθεῖ ἐναντίον αὐτοῦ· διὰ τοῦτο θέλει λυπηθῆ, καὶ ἐπιστρέψει, καὶ θέλει ἀγανακτήσει κατὰ τῆς ἁγίας διαθήκης· οὕτως θέλει πράξει· μάλιστα θέλει ἐπιστρέψει, καὶ θέλει συνεννοηθῆ μετὰ τῶν ἐγκαταλειπόντων τὴν ἁγίαν διαθήκην.
Δανιήλ 11:30.

Στο εδάφιο «εκείνους που εγκαταλείπουν την αγία διαθήκη» εννοείται η Καθολική εκκλησία. Εκείνοι που εγκαταλείπουν την αγία διαθήκη είναι η συμβιβαστική εκκλησία της Περγάμου του Ιωάννη του Αποκαλυπτού, η οποία, σύμφωνα με τον Παύλο, θα αποστατούσε πριν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας. Ο Καθολικισμός είναι εκείνοι που έχουν εγκαταλείψει τη διαθήκη, όπως αυτό παριστάνεται από την επίθεση που εξαπολύθηκε εναντίον του Λόγου του Θεού, καθώς και εναντίον του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας, τα οποία αμφότερα υπέστησαν προοδευτικές επιθέσεις από την εποχή του Κωνσταντίνου και εξής. Νωρίτερα, στο ενδέκατο κεφάλαιο, γίνεται επίσης αναφορά στη «διαθήκη».

Και η καρδιά αμφοτέρων τούτων των βασιλείων θέλει εἶσθαι εἰς το να πράττωσι κακόν, καὶ θέλουσι λαλεῖ ψεῦδη ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης· ἀλλὰ δεν θέλει ευοδωθῆ τούτο, διότι το τέλος θέλει εἶσθαι ἐτι εἰς τον διορισμένον καιρόν. Τότε θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὴν γην αὐτοῦ με μεγάλα πλούτη· καὶ ἡ καρδιά αὐτοῦ θέλει εἶσθαι κατὰ τῆς ἁγίας διαθήκης· καὶ θέλει πράξει ἔργα μεγάλα, καὶ ἐπιστρέψει εἰς τὴν γην αὐτοῦ. Εἰς τον διορισμένον καιρόν θέλει ἐπιστρέψει καὶ ελθεῖ πρὸς νότον· ἀλλὰ δεν θέλει εἶσθαι ὡς ἡ πρώτη, ἢ ὡς ἡ εσχάτη. Δανιήλ 11:27–29.

Στα εδάφια αυτά, «αυτός» επιστρέφει στη γη του, και έπειτα αργότερα επιστρέφει πάλι στη γη του. Οι δύο επιστροφές αντιπροσωπεύουν δύο νίκες, τις οποίες ακολούθησε κατόπιν μία θριαμβευτική «επιστροφή» στην πόλη της Ρώμης. Η πρώτη ήταν η Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. εναντίον του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας, και η δεύτερη συνέβη μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. Ο «προσδιορισμένος καιρός» στα εδάφια είναι το έτος 330, το οποίο προσδιορίζει την ολοκλήρωση του προφητικού «καιρού» του εδαφίου είκοσι τέσσερα, ο οποίος ισοδυναμεί με τριακόσια εξήντα έτη.

Οι δύο βασιλείς, οι οποίοι λαλούν ψεῦδη σε μία τράπεζα, το πράττουν πριν από τον «προσδιορισμένον καιρόν», «διότι το τέλος θέλει εἶσθαι ἐτι εν τῷ προσδιορισμένῳ καιρῷ». Ένα ερώτημα το οποίο πρέπει να εξετασθῆ είναι τι σημαίνει το εδάφιο όταν δηλώνει: «Τότε θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὴν γην αὐτοῦ με μεγάλα πλούτη»; Σημαίνει άραγε ότι, κατὰ τον προσδιορισμένον καιρόν, τότε θέλει ἐπιστρέψει; Ἡ σημαίνει ότι, αφού οι δύο είπουν ψεῦδη στην τράπεζα, τότε θέλει ἐπιστρέψει, καὶ επομένως ἡ ἐπιστροφή λαμβάνει χώραν πριν από τον προσδιορισμένον καιρόν.

Ο Ουρίας Σμιθ προσδιορίζει τις δύο επιστροφές ως το 31 π.Χ. και το 70 μ.Χ., πράγμα που αντιπροσωπεύει μια ιστορία πριν από το έτος 330, το οποίο είναι ο προσδιορισμένος καιρός. Ο Σμιθ επισημαίνει επίσης ότι η «επιστροφή» του εδαφίου είκοσι εννέα είναι μετά το 330, και ότι δεν είναι επιτυχής, όπως ήταν οι επιστροφές που ακολούθησαν τις μάχες του Ακτίου και της Ιερουσαλήμ. Αυτό σημαίνει ότι πριν από τον προσδιορισμένο καιρό υπάρχει μια συνάντηση όπου λέγονται ψεῦδη, και κατόπιν ένας από τους δύο βασιλείς που έλεγαν ψεῦδη επιστρέφει με μεγάλα πλούτη, ο οποίος έπειτα εναντιώνεται στη διαθήκη την αγία, ενεργεί δυναμικώς και επιστρέφει

κατά το έτος 330, το οποίο είναι ο προσδιορισμένος καιρός.

Έν συνεχεία επιτίθεται κατά του νότου, αλλά τούτο θα είναι άνομοιο πρὸς τὴ Μάχη τοῦ Ἀκτίου ἢ τὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἱστορία τοῦ 70 μ.Χ. στὰ ἐδάφια ἀπεικονίζει τὸ τέλος τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτὸς ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ «τὴν ἀγίαν διαθήκην» στὸ χωρίο. Στὸ ἐδάφιο τριάντα ἢ εἰδωλολατρικὴ Ῥώμη ἔχει συνεννόηση μὲ ἐκείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴν ἀγίαν διαθήκην. Τὸ 70 μ.Χ. ἦταν τὸ ὀριστικὸ τέλος τοῦ ἀρχαίου κυριολεκτικοῦ Ἰσραὴλ ὡς λαοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἐδάφιο τριάντα προσδιορίζει τὴν ἱστορία τέσσερις αἰῶνες μετὰ τὸ 70 μ.Χ. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴ διαθήκη στὴν ἱστορία ποὺ ἀντιπροσωπεύεται στὸ ἐδάφιο τριάντα, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴ διαθήκη στὴν ὁποία εἰσηλθάν ὁ Θεὸς καὶ ὁ χριστιανικὸς λαὸς Του. Ἡ παπικὴ Ῥώμη εἶναι ἡ ἐκκλησία ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ὡς ἐκείνη ποὺ ἐγκαταλείπει τὴν ἀγίαν διαθήκην στὸ ἐδάφιο τριάντα.

Διότι πλοῖα τοῦ Χιττίμ θὰ ἔλθουν ἐναντίον αὐτοῦ· διὰ τοῦτο θὰ λυπηθῆ, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ θὰ ἀγανακτῆσῃ κατὰ τῆς ἀγίας διαθήκης· οὕτως θὰ πράξῃ· μάλιστα θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς ἐγκαταλείποντας τὴν ἀγία διαθήκη. Δανιήλ 11:30.

Το ἐδάφιο εἴκοσι ἐννέα μᾶς φέρνει στο ἐτος 330, που ἦταν ο προσδιορισμένος καιρός, ο οποίος εκπληρώθηκε ὅταν ο Κωνσταντίνος μετέφερε τὴν πρωτεύουσα στὴν Κωνσταντινούπολη. Σὲ ἐκεῖνο τὸ ὀρόσημο, ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη θὰ ἐσύρετο σὲ ἕναν νότιο πόλεμο, ο οποίος δὲν θὰ ἦταν ἐπιτυχής, ὅπως εἶχαν υπάρξει τὸ Ἄκτιο καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ. Κατόπιν, στὸ ἐδάφιο τριάντα, ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη δέχεται ἐπίθεση ἀπὸ τὸν Γενσέριχο, ο οποίος ἐξαπέλυσε τὸν ναυτικὸ του πόλεμο ἀπὸ τὴ Χιττίμ, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ σήμερα ὡς Καρχηδόνα. Αὐτὸς ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς παγανιστικῆς Ῥώμης παριστάνεται ἐπίσης ὡς ἡ δευτέρη σάλπιγγα ἀπὸ τὶς ἐπτὰ σάλπιγγες στὸ βιβλίο τῆς Αποκαλύψεως. Οἱ πρώτες τέσσερις ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς δυνάμεις τῶν σαλπίγγων ὁδήγησαν τὴ Δυτικὴ Ῥώμη στὸ τέλος τῆς ἑως τὸ 476. Απὸ ἐκεῖνες τὶς πρώτες τέσσερις σάλπιγγες, ἡ δευτέρη σάλπιγγα, δηλαδὴ τὰ πλοῖα τῆς Χιττίμ, ἦταν ἡ σφοδρότερη, διότι ὁ Γενσέριχος ἔλαβε τὸν ἔλεγχο τῶν θαλασσῶν καὶ ὁ πλοῦτος τῆς Αυτοκρατορίας ἐξαντλήθηκε.

Ἀντιμετωπίζοντας καὶ λυπούμενος ἀπὸ τὰ πλοῖα τῶν Χιττεῖμ, ἐπιστρέφει καὶ ἀγανακτεῖ κατὰ τῆς ἀγίας διαθήκης. Αὐτὸ εκπληρώθηκε στὴν ἱστορία ποὺ ὁδήγησε στὴν ἐνδυνάμωση τοῦ παπισμοῦ τὸ 538, μὲσω ἐνὸς πολέμου ἐναντίον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα ἐπιστρέφει καὶ ἔχει «συνεννόηση μὲ ἐκείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴν ἀγία διαθήκη». Αὐτὴ ἡ ἀλληλεπίδραση μεταξὺ τῆς παγανιστικῆς καὶ τῆς παπικῆς Ῥώμης εκπληρώθηκε τὸ 533 μὲ τὸ διάταγμα τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τὸ ἐπόμενο ἐδάφιο, τὸ τριακοστὸ πρῶτο, συνεχίζει κατόπιν μὲ τὸ πὼς ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη «λυπήθηκε». Στὴ Β΄ Θεσσαλονικεῖς, ὁ Παῦλος διδάσκει ὅτι ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη «συγκρατοῦσε» τὸν παπισμὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἀναλάβει τὸν ἔλεγχο τὸ 538. Ἀφοῦ λυπεῖται ἀπὸ ἐπίθεση προερχόμενη ἀπὸ τὶς θάλασσες, ἡ ὁποία συντρίβει τὴν οικονομία τοῦ βασιλείου, ἀγανακτεῖ κατὰ τῆς ἀγίας διαθήκης, ἔπειτα συνεννοεῖται μὲ ἐκείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν τὴ διαθήκη. Στὰ ἐπόμενα ἐδάφια, «βραχίονες», ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἐξουσία ποὺ δόθηκε στὸν παπισμὸ τὸ 496 ἀπὸ τὸν Χλωδοβίκου, ἐγείρονται, καὶ βεβηλώνουν τὸ οὐρῶμα τοῦ ἀγιαστηρίου, τὸ ὁποῖο στὴν ἱστορία ἀντιπροσώπευε τὴν πόλη τῆς Ῥώμης, καὶ κατόπιν ἡ παγανιστικὴ Ῥώμη θὰ ἀφαιρούσε ἀπὸ τὴν ἐπικράτεια τὴ θρησκεία τοῦ παγανισμοῦ (τὸ παντοτινὸ) καὶ θὰ τὴν ἀντικαθιστοῦσε μὲ τὸν Καθολικισμὸ, καὶ ἔπειτα θὰ τοποθετοῦσαν τὸν παπισμὸ στὸν θρόνο τὸ 538.

Όταν ο παπισμός έλαβε εξουσία το 538, παρείχε τόσο μία προφητική μαρτυρία όσο και μία ιστορική μαρτυρία, οι οποίες παριστάνονται στα εδάφια που εξετάζουμε. Το έτος 538 προτυπώνεται από το 31 π.Χ. και τη Μάχη του Ακτίου. Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο εδάφιο εννέα, η παγανιστική Ρώμη θα κατακτούσε τρία γεωγραφικά εμπόδια για να λάβει τον θρόνο της γης. Το πρώτο ήταν η Συρία στα ανατολικά, έπειτα ο Ιούδας και η Ιερουσαλήμ, και κατόπιν η Αίγυπτος στη Μάχη του Ακτίου. Η παπική Ρώμη επίσης θα είχε τρία κέρατα εκριζωμένα, το τρίτο από τα οποία ήταν οι Γότθοι, οι οποίοι εκδιώχθηκαν από την πόλη της Ρώμης το 538. Η παγανιστική Ρώμη και η παπική Ρώμη παρέχουν δύο μάρτυρες που προσδιορίζουν ότι η Μάχη του Ακτίου ευθυγραμμίζεται με το 538, και το 538 απεικονίζει τον νόμο της Κυριακής στις ΗΠΑ, όταν η σύγχρονη Ρώμη κυβερνά υπέρτατα έως ότου κλείσει η δοκιμασία.

Ολοκληρώσαμε μια συνοπτική επισκόπηση των εδαφίων είκοσι επτά έως τριάντα ένα.

Στο επόμενο άρθρο, θα επικεντρωθούμε σε αυτά τα εδάφια και θα αρχίσουμε το έργο της εναρμόνισης του αποσπάσματος με την ιστορία των εδαφίων ένδεκα έως δεκαπέντε.